

UNIVERZITA KARLOVA

Filozofická fakulta

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Praha 2019

Kateřina Princová

UNIVERZITA KARLOVA

Filozofická fakulta

Ústav translatologie

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Kateřina Princová

Komentovaný překlad: Blanca Sazatornil Pinedo: Santander

Annotated translation: Blanca Sazatornil Pinedo: Santander

Praha 2019

Vedoucí práce: PhDr. Vanda Obdržálková, PhD.

Poděkování

Ráda bych poděkovala PhDr. Vandě Obdržákové, PhD., vedoucí práce, za věcné komentáře, které mi poskytla během konzultací a za její vstřícnost a ochotu.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně, že jsem řádně citovala všechny použité prameny a literaturu a že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze, dne 20. 12. 2018

.....

Kateřina Princová

Abstrakt

Bakalářskou práci tvoří dvě hlavní kapitoly. První kapitola je praktická a obsahuje překlad španělského turistického průvodce po Santanderu. Průvodce vyšel v roce 2009 a jeho autorkou je Blanca Sazatornil Pinedo.

Druhá kapitola je zaměřena na teorii a nachází se v ní komentář překladu, který je rozdělen na tři podkapitoly: analýzu originálního textu, metodu překladu a překladatelské problémy a jejich řešení.

Klíčová slova: překlad turistického průvodce, analýza textu, komentovaný překlad, cestovní ruch, Santander, Španělsko

Abstract

This bachelor thesis is constituted by two main parts. The first one contains a translation of a spanish travel guide of Santander, published in 2009 and written by Blanca Sazatornil Pinedo.

The second part is dedicated to the analysis of the translation which is divided in three parts: analysis of the original text, translation method and translation problems and their solution.

Key words: translation of a travel guide, analysis of the text, annotated translation, tourism, Santander, Spain

Obsah

Úvod.....	7
1. Překlad	8
2. Komentář.....	48
2.1 Analýza textu	48
2.1.1 Vnětextové faktory.....	48
2.1.2 Vnitrotextové faktory	51
2.2 Metoda překladu	56
2.3 Překladatelské problémy a posuny	58
2.3.1. Místní názvy.....	58
2.3.2. Reálie	60
2.3.3. Vlastní jména	61
2.3.4. Gramatické a syntaktické problémy	62
2.3.5. Popisky fotografií.....	63
2.3.6. Nedostatky v originálním textu	63
Závěr	64
Bibliografie	65

Úvod

Santander je okouzlující město na severu Španělska plné turistických lákadel, historických památek, netradičních budov, vlídných lidí a zajímavých atrakcí. Má velmi výhodnou přímořskou polohu a právě vztah města a moře je fascinující. Publikace přeložená v této bakalářské práci obecně popisuje všechny zajímavosti města, které by turista neměl při jeho návštěvě opomenout. Způsob, jakým autorka město popisuje, se mi velmi líbí, a proto jsem si text vybrala jako téma bakalářské práce.

1. Překlad

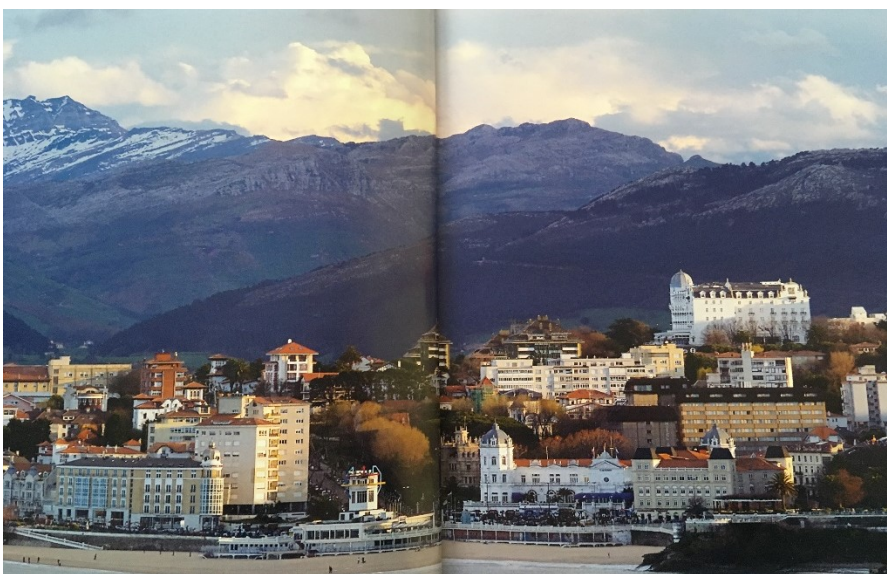
Průvodce po Santanderu

Pohled z cípu zálivu na přístav, hlavní průmyslové centrum města, se zasněženými vrcholky hor v pozadí.

Město Santander se nachází v impozantní krajině, které dominuje záliv, jenž hrál důležitou roli v historii města a umožnil, že je Santander jediným městem na severním pobřeží orientovaným na jih.

Santander se rozkládá na dlouhém poloostrově, který určuje jeho protáhlý tvar. Město se postupně rozrůstalo podél pobřeží a s tímto růstem souvisela i výstavba přístavu. Původní středověká vesnice se rozšiřovala až k lázeňskému městu *El Sardinero*, které se k centru města připojilo teprve na konci 19. století. Přímořský přístavní charakter a výhodná poloha umožnily rozvoj města a vytvořily vhodné prostředí pro život.

Pohled na čtvrt' El Sardinero s pohořím v pozadí

Úzký vztah mezi městem a přístavem ovlivnil povahu obyvatel, kteří se již po staletí věnují obchodu, podnikání a mořeplavbě. Tyto aktivity spolu s cestovním ruchem, který do města postupně pronikal od začátku minulého století, měly vliv na způsob života a charakter zdejších obyvatel. Obchodní kontakty s nejvýznamnějšími evropskými i jihoamerickými městy, lidé přicházející z těchto měst v 19. století a davy španělských i zahraničních turistů, kteří město v uplynulém století navštívili, vtiskly městu kosmopolitní ráz, který si zachovalo. Proto jsou dnešní obyvatelé Santanderu k turistům zpravidla milí a pohostinní.

VZNIK MĚSTA

Vznik města se datuje do doby, kdy bylo Španělsko pod nadvládou Římanů. Tehdy bylo známo jako *Portus Victoriae*. Nejzachovalejšími pozůstatky tohoto období jsou zbytky lázní a opevnění ukryté pod katedrálou.

Až do 16. století byla na tomto místě pohřbena těla patronů města, svatého Emeteria a svatého Celedonia. Poté došlo k znesvěcení ostatků a hlavy těl se staly předmětem uctívání.

Podle legendy mělo k umučení těchto svatých dojít ve 4. století ve městě *Calahorra*, když byli pronásledováni císařem Diocleciánem. Ostatky se do Santanderu navrátily během znovuosídlení města Alfonsem I. ve 13. století, ačkoliv legenda praví, že těla do města připlula na kamenné lodi, která uvízla na mělčinách ostrova *La Horadada*, do kterého narazila. Od té doby jsou hlavy součástí znaku města, stejně jako věž *Oro de Sevilla*, která připomíná podíl kantabrijských námořníků na znovudobytí tohoto andaluzského města.

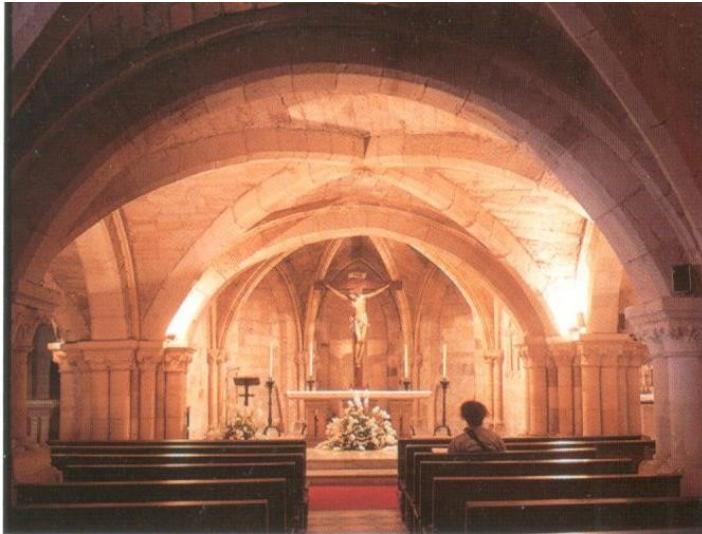
Model původního města. V popředí vidíme Nové město, kterému dominuje budova opatství a od Starého města je odděleno kanálem Becedo.

Noční pohled na katedrálu z náměstí Atarazanas.

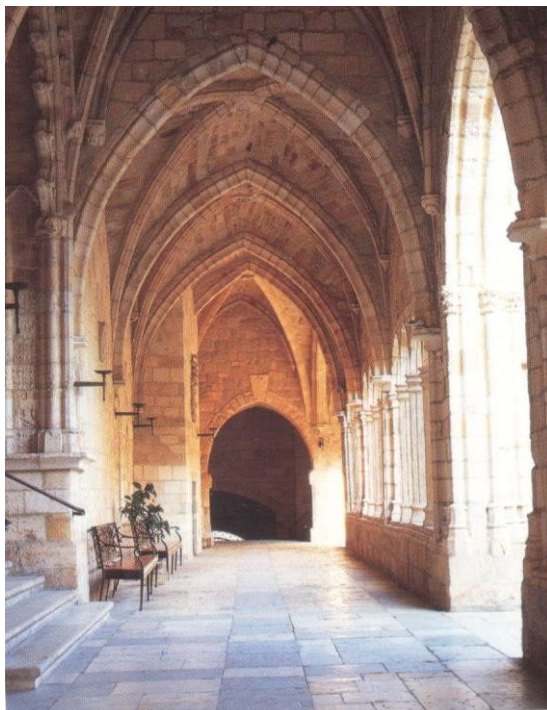
V 11. století začala stavba jednoduchého kláštera na území bývalých lázní. Tato budova tvořila centrum Starého města, umístěného na výběžku mezi zálivem a kanálem *Becedo*, jehož linii dnes kopíruje třída Calva Sotela. Alfons VIII. udělil městu v roce 1187 výsadu, díky které se Santander rozrostl až na druhý břeh řeky do takzvaného Starého města, a ve stejné

době byl vybudován hrad a opevnění, po vzoru středověkých měst. Na místě bývalého kláštera bylo vybudováno opatství, které sestává ze dvou, na sobě postavených kostelů, a kopíruje původního gotický klášter. Tento, pro katedrály netypický styl, je charakteristický svou střídmostí a jednoduchou zdobností.

Interiér kostela Ježíše Krista.

Spodní kostel (*Iglesia Baja*), známý jako kostel Ježíše Krista, pochází ze 13. století a můžeme v něm obdivovat zbytky římských lázní. Dále se zde nachází relikviáře z období renesance s ostatky mučedníků. Tento kostelík, sestávající ze tří kostelních lodí, zaujme robustností, avšak nízkými stěnami, které podírají chrám tyčící se nad nimi.

Křížová chodba katedrály a přístupové schodiště do Horního kostela (Iglesia Alta).

Pohled na katedrálu ze zahrady kláštera.

Horní kostel (*Iglesia Alta*) má podobný charakter. Tvoří ho tři kostelní lodě a je velmi jednoduchý. Aktuální podoba kostela ovšem není původní, protože byl částečně poničen při požáru v roce 1941 a upraven při pozdější rekonstrukci, kdy byla čelní část stavby rozšířena. Interiéru dominuje honosně zdobený barokní oltář z 18. století, kůr z roku 1625, jehož autorem byl pravděpodobně Juan Gómez de Moro, křtitelnice s arabským nápisem, podle legendy dovezená do Santanderu námořníky, kteří se podíleli na dobytí Sevilly, a hrobka Menéndeze Pelaya, jež je dílem Victoria Macha a znázorňuje filozofa a myslitele ve františkánském rouchu v poloze vleže.

Naproti katedrále se tyčí kostel Zvěstování Panny Marie, který byl v době renesance centrem města a je nejlepší ukázkou architektury tohoto období v celém regionu. Katedrála je dílem Juana de Natese a byla postavena v 16. století, tedy v době, kdy význam Santanderu vzrůstal díky námořnímu obchodu a vojenským tažením. V katedrále je uložena slavná Braunova rytina znázorňující typickou podobu města. Rytina byla zveřejněna v díle *Civitates Orbis Terrarum* v roce 1575.

Branouva rytina znázorňující město v 16. století, což byla doba velkého obchodního rozkvětu. Rytině dominuje katedrála a kanál Beceo, který rozděluje město na dvě části. V popředí vidíme tři ženy oblečené do oděvu typického pro toto období.

Na tomto a předchozím obrázku můžeme vidět dva pohledy na tržnici Mercado de la Esperanza a obchodní aktivity, kterými tržnice žije.

Z náměstí *Atarazanas*, se přes třídu Calva Sotela dostaneme k radnici. Ta byla otevřena v roce 1907, ale ve srovnání s dnešní podobou byla poloviční. Druhá polovina byla dostavěna v roce 1967. Okolí radnice je centrem obchodu a těsně za ní stojí tržiště *Mercado de la Esperanza*, které je ukázkou architektury konce století. Pro tu je typické dokonalé spojení železa, skla a kamene. Tržnice určitě stojí za návštěvu, protože v ní lze obdivovat rozmanité místní produkty: ovoce, zeleninu a maso v horním patře a vyhlášené kantabrijské ryby v přízemí.

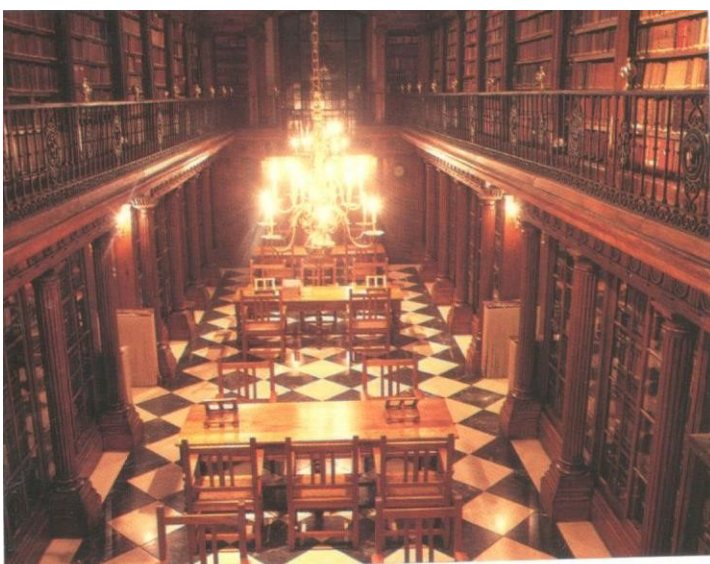

Pohled na radnici a přilehlé náměstí, které je častým místem schůzek zdejších obyvatel.

Nedaleko odtud se nachází Knihovna Menéndeze Pelaya a Muzeum umění (*Museo de Bellas Artes*). V knihovně je uložena sbírka knih, kterou městu věnoval spisovatel Menéndez Pelayo, čítající čtyřicet dva tisíc děl, z nichž některá jsou velmi cenná. Před vchodem návštěvníky vítá sedící socha Dona Marcelina, dílo Mariana Benlliurea. Přístavek vytvořil v roce 1918 Leonardo Rucabado. Budova měla sloužit jako městská knihovna, ale od roku 1925 v ní sídlí městské Muzeum umění. Jeho sbírkám vévodí obraz Luca Giordana Klanění pastýřů a slavný portrét Ferdinand VII., který si město nechalo namalovat od Francisca de Goyi v roce 1814. Stejně tak zde najdeme plátna od Fortuna, Sorolla a Romera de Torrese, reprezentující španělskou malbu 19. a 20. století a díla místních malířů Maríi Blanchard, Gutiérreze Solana či Pancha Cossia.

Hlavní schodiště Knihovny Menéndeze Pelaya, před kterou se nachází socha sedícího spisovatele.

Vnitřní prostory Knihovny Menéndeze Pelaya.

Průčelí městského Muzea umění (Museo de Bellas Artes). Stavba je dílem Leonarda Rucabada. Na následující straně je portrét Ferdinanda VII. Obraz pochází z roku 1814 a jeho autorem je Francisco de Goya.

Budova Hlavní pošty (Correos), jedna z nejtypičtějších ukázek španělské architektury přelomu 19. a 20. století, a náměstí Alfonse XIII., kterému dominuje socha tohoto krále.

POHLED DO ZÁLIVU

Vydáme-li se směrem z centra starého města podél pobřeží, dostaneme se do čtvrti *Ensanche*. Tato čtvrť se nachází mezi Hlavní poštou (*Correos*) a čtvrtí *Puertochico* a byla vystavěna obchodníky v 18. a 19. století, kdy díky obchodu narůstal význam přístavu.

V roce 1730 Santander získal výhradní právo k obchodování s vlnou, roku 1753 se znovuotevřela cesta z *Reinosy*, což umožnilo nárůst obchodu s Kastilií. V roce 1754 se obec stala sídlem biskupa. Roku 1755 byl Santander Ferdinandem VI. povýšen na město a nakonec roku 1765 začal přístav přímo obchodovat s koloniemi a zbavil tak Cádiz monopolního postavení v obchodování s Amerikou.

Všechny tyto události přispěly k růstu města za jeho původní hranice. Rozšiřování proběhlo v několika fázích a na konci 19. století město sahalo až k *Puertochico*. Tehdy došlo také k výbuchu dopravní lodi *Cabo Machichaco*, při kterém zemřelo více než 500 lidí. Ve stejné době Španělsko přišlo o své kolonie. Těmito událostmi započalo pro město období krize. Nicméně po ní přišlo období vrcholného rozkvětu díky návratu kapitálu ze ztracených kolonií a urbanistickému rozvoji, který následoval po zkáze lodi *Cabo Machichaco*, kdy došlo ke zničení části Santanderu. To změnilo fungování města. Námořní obchod přestal být středobodem hospodářství a ekonomika začala směřovat k jiným aktivitám. Jedním z těchto směrů bylo bankovníctví díky vzniku velkých bankovních společností, například *Santanderu* a *Mercantilu*. Dalším odvětvím byl cestovní ruch, kterému se budeme věnovat později.

Pohled na náměstí Porticada, kde se dříve konal Mezinárodní divadelní festival, a socha Pedra Velardeho, jednoho z klíčových postav povstání 2. května v Madridu.

Prohlídku této části města začínáme u typicky regionalistické budovy Hlavní pošty, která bez větší újmy přečkala požár, jež zachvátil centrum města v roce 1941. Před budovou Hlavní pošty se rozprostírá náměstí *Porticada* vybudované právě po požáru. Na náměstí se nachází socha Pedra Velardeho, santanderského hrdiny 2. května. (2. 5. 1808, lidové povstání

v Madridu, které vyvrcholilo válkou za nezávislost, pozn. překl.) Na náměstí měly po válce sídlit hlavní správní orgány. Později byla do hlavní budovy umístěna spořitelna. Tato budova byla po léta sídlem Mezinárodního divadelního festivalu, a to až do doby, kdy byl postaven Festivalový palác (*Palacio de Festivales*). Odtud vede Peredova promenáda vybudovaná santanderskými obchodníky, kteří zde měli své domy a sídla podniků. Původně ulice vedla přímo k moři a lodě tak přirážely rovnou k jednomu jejímu konci. Až při vysazení Peredových zahrad se z ulice přizpůsobené obchodním záměrům stala třída plná kaváren, jak ji známe dnes. Tato oblast je součástí umělé výstavby, která zaplnila poslední volnou plochu města rozkládajícího se na skále, která se potápí do moře.

Na horním obrázku je zachycen výhled ze zálivu na domy lemuující Peredovu ulici. Na spodním obrázku vidíme jezírko s kachnami v zahradách pojmenovaných po téže osobnosti.

Parku dominují pomníky dvou kantabrijských spisovatelů. První z nich je věnován Conchemu Espinovi a je dílem Victoria Macha, druhý je věnován Josému Maríovi de Peredovi a tvoří ho velký kus kamene, na kterém je posazena Peredova socha a zdobí ho pět bronzových plastik představujících příběhy jeho nejznámějších románů.

Pomník věnovaný Josému Peredovi v zahradách, které nesou jeho jméno.

Nasvícený jeřáb Grúa de Piedra za soumraku. Na dalším obrázku vidíme altán Embarcadero. Budova je dílem architekta Gónzala Riancha a v současnosti slouží jako výstavní síň.

Přes park se dostaneme k expresionistické budově *Estación Marítima*, která má tvar vlny. Odtud odráží trajekty mířící do Anglie. Vydáme-li se dál podél mola, dojdeme až ke slavnému jeřábu zvanému *Grúa de Piedra* a k altánu *Embarcadero*, který měl sloužit jako celnice, avšak dnes je využíván jako výstavní síň. Odtud vyplouvají loďky křížující záliv a sloužící tak jako spojka mezi městem a vesnicemi *Pedreña* a *Somo* a pláží *Puntal*. V létě z přístavu odrážejí také speciální lodě plující do zálivu, k ústí řeky zvanému *Cubas* či na pláž *El Sardinero*. Můžeme si zde také vychutnat výhled na krásný záliv s masivem *Peña Cabarga* rýsujícím se v pozadí.

Tradiční lodičky zvané pedreñeras a altán Embarcadero, od kterého vyrážejí na své plavby.

Trajekt opouštějící přístav a ostrov Mouro. Na spodní fotografii je zachycena jedna z velkých plachetnic, které obvykle přirážejí ke břehům městského přístavu.

Na horní fotografii vidíme budovu banky Santander zachycenou z Peredových zahrad. Na spodní fotografii je nová lanová dráha Río de la Pila, nabízející nepřekonatelné výhledy na město a záliv.

Pombovo náměstí a v pozadí dům Arcos. Na následující fotografii je zachycen jeden z hojně navštěvovaných barů tržnice Mercado del Este.

Dále odtud můžeme vidět řadu domů lemujících Peredovu promenádu a seznámit se tak s různými architektonickými styly od poloviny 18. století do konce století 19. Uprostřed ulice se tyčí hlavní brána Santanderské banky, která vznikla při rozšiřování v padesátých letech spojením původní a nové, identické budovy. Obloukem vstoupíme dovnitř této budovy a dále můžeme projít do společenského centra města nacházejícího se kolem Pombova a Cañadíova náměstí a tržiště *Mercado del Este*. Pombovo náměstí, kterému dominuje jachtařský klub *Club de Regatas*, je místem, kde se setkávají lidé, a to jak na zahrádkách, tak v centrálním altánu, kde si hrají děti. Kousek odtud se nachází kostel Svaté Lucie, který byl postaven jako farní kostel této čtvrti. Stojí uprostřed Cañadíova náměstí, což je obvyklé místo nočních srazů. Odtud se můžeme vydat do ulice *Río de la Pila*, kterou lemují bary, a kde se nachází spodní stanice lanové dráhy spojující centrum města se čtvrtěmi v kopci. Výhledy z lanovky na přístav a na *Peña Cabarga* určitě stojí za to.

Na horní fotografii vidíme *Club Marítimo*, stavbu, která má tvar lodi plující zálivem. Na spodní fotografii je památník věnovaný takzvaným *raqueros* - dětem vrhajícím se do vody pro drobné.

Plastika věnovaná Josému Hierrovi.

V této čtvrti se nachází také tržnice *Mercado del Este* postavená v roce 1839 Antoniem Zabaletou a považovaná za jednu z nejstarších krytých tržnic ve Španělsku. Po rekonstrukci tržnice se v ní nachází řada obchodů a barů a lidé zde tráví volný čas během deštivých dnů. V budově najdeme také výstavní síň hostící krátkodobé výstavy, což rozšiřuje možnosti kulturního využití této čtvrti, stejně jako síň *Fundación Marcelino Botín*, kde se nachází výstavy *Paraninfa* Kantabrijské univerzity, a sál *Tantín* kulturního centra *Caja Cantabria*, který najdeme v regionalistické budově architekta Luíse Domenecha y Montanera. Nedaleko tržnice stojí neogotický jezuitský kostel a ulice Arrabalova a *Medio*, které přečkaly požár a připomínají tak původní podobu města.

Vrátíme-li se zpět k molu podél Peredovy třídy, dojdeme k jachtařskému klubu *Club Marítimo*. Jedná se o budovu ve stylu italského racionalismu, kterou roku 1934 postavil Gonzalo Bringas. Budova je přístupná pouze po mostě, který ji spojuje s pevninou. Tato originální stavba napodobuje tvar lodi plující po vodě. Pozornost přitahuje také nedaleký památník věnovaný žebrajícím dětem (*raqueros*) skákajícím do vody, aby vylovily drobné, které jim lidé házeli. Vedle stojí památník dalšího významného spisovatele tohoto regionu Josého Hierra, který, přestože se narodil v Madridu, strávil své dětství a mládí právě v Santanderu.

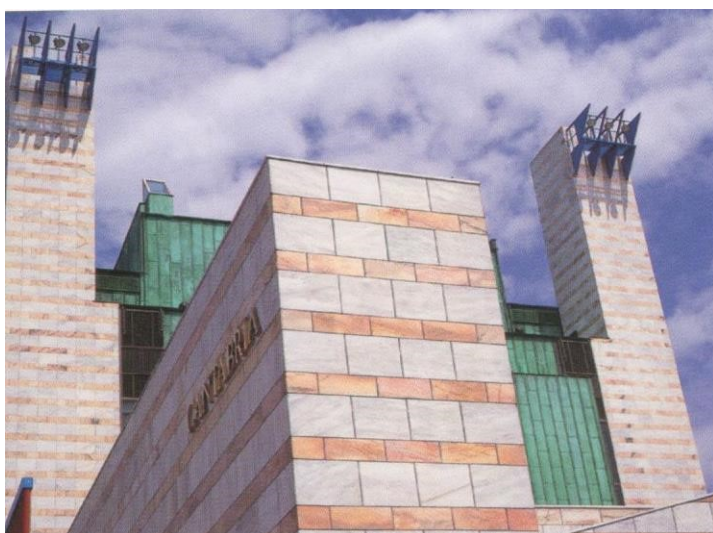
Na horní fotografii vidíme lodě zakotvené v přístavu Puertochico a za nimi domy na Castelarově třídě. Na spodním obrázku je budova Siboney, stojící v polovině této třídy.

Na horním obrázku je zachycena ulice Tetuán. Na následujícím obrázku je pohled na Festivalový palác z přístavu Puertochico.

Nedaleko odtud, ve čtvrti *Puertochico*, se nachází sportovní přístaviště, kde kotví mnoho rekreačních plavidel. Až do padesátých let minulého století sloužilo jako rybářský přístav, který byl přesunut do rybářské čtvrti *Barrio Pesquero*, ležící na začátku města v lidnaté oblasti *Castilla-Hermida*. Pozůstatky rybářské historie tohoto místa jsou patrné ve starých tavernách čtvrti *Tetuán*, kde můžeme ochutnat výborné kantabrijské mořské plody. Naproti přístavu, v Castelarově ulici, se tyčí zajímavé stavby jako například budova zvaná *Siboney*, typická zaoblenými hranami a hladkými stěnami. Tato stavba je úzce spjata s námořním klubem *Club Marítimo*.

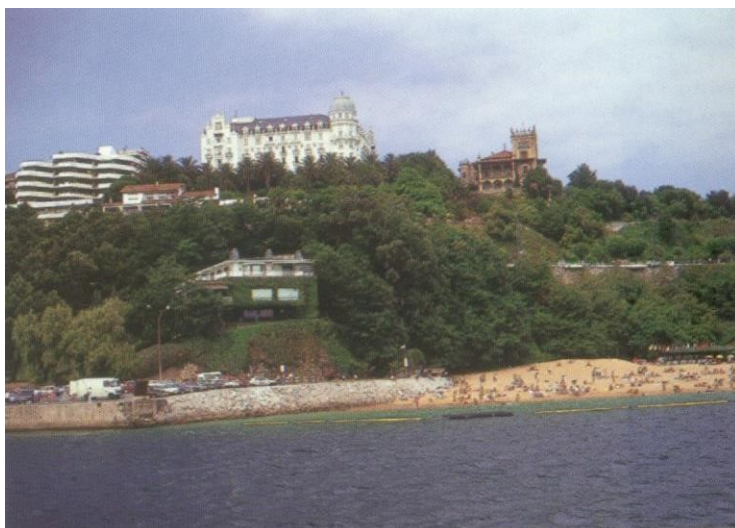
Na fotografii vidíme detail Festivalového paláce. Na následujících dvou obrázcích jsou zachyceny pohledy ze třídy Královny Victorie na klidné pláži. V pozadí vidíme palác La Magdalena a přilehlé stáje.

Budeme-li pokračovat dál po nábřeží, dojdeme k námořní škole *Escuela Superior de Marina Civil*, k Planetáriu (*Planetario*) a ke středisku plachtění *Centro de Alto Rendimiento de Vela „Príncipe Felipe“*. Ve čtvrti *San Martín*, kde dříve bývala loděnice, se nachází Festivalový palác, významná postmoderní stavba architekta Sáenze de Oiza. Tato budova je kulturním a uměleckým centrem města a nabízí široké spektrum akcí. Pořádají se zde jak taneční, divadelní či operní představení, tak i koncerty. Festivalový palác je také místem konání Mezinárodního santanderského divadelního festivalu a klavírní soutěže *Concurso Internacional de Piano Paloma O’Shea*. Podél pobřeží dojdeme až k pláži *Los Peligros* a k Námořnímu muzeu (*Museo Marítimo*), kde se nachází moderní akvária se zástupci kantabrijské fauny a mnoho výstavních sálů se stálou expozicí věnovanou blízkému vztahu mezi Santanderem a mořem.

Po třídě Královny Victorie, pojmenované po manželce krále Alfonse XIII., dojdeme příjemnou procházkou až k ulici *La Magdalena* spojující centrum města a palác, který město nechalo postavit jako rezidenci králů. Tato ulice skýtá nepřekonatelné výhledy na záliv a na krásnou přírodu kolem. Pod třídou Královny Victorie se nacházejí pláže *Los Peligros* a *La Magdalena* nabízející koupání v klidných vodách zálivu. Nad promenádou se tyčí nejluxusnější domy ve městě. Jedním z nejvýraznějších je dům *Pardo*, známější pod názvem *El Promontorio*. Dům postavil v roce 1915 González Riancho, architekt nedalekého hotelu *Hotel Real*, jenž poskytoval ubytování družině doprovázející panovníka na letní dovolenou.

Na fotografii vidíme Hotel Real a dům Pardo, které se tyčí nad bulvárem Královny Victorie a nad pláží Peligros.

Museo Marítimo s pláží Puntal a vesnicí Pedreña v pozadí.

LÁZNĚ BAÑOS DE OLA

Lidé oblečení v dobových plavkách se každé léto na týden vrací na pláž ve čtvrti El Sardinero, a to během oslav věnovaným tradici přímořských lázní.

Oblast známá jako *El Sardinero*, která se táhne od paláce *La Magdalena* až k mysu *Cabo Mayor*, začala vznikat díky lázeňské tradici a letním královským návštěvám v této lokalitě. Tradice lázeňství v Santanderu vznikla v polovině 19. století díky novým lékařským teoriím, které říkaly, že čerstvý vzduch, nízké teploty a moře jsou základem pro zdraví a léčbu nemocí. Na plážích se nacházely dřevěné kabinky na kolečkách, díky kterým, se lidé mohli přiblížit ke břehu. Ve vodě byla lana, kterých se lidé mohli přidržet a na pláži byly obrovské koše, ve kterých se slunili zahalení lidé.

El Sardinero, čtvrť, která byla až do té doby neobydlená, se začala s příchodem lázeňství výrazně rozvíjet. Protože turistů stále přibývalo, bylo nutné vystavět nové cesty, vytvořit dopravní spojení mezi touto oblastí a centrem města a vybudovat nové hotely. Isabela II., která navštívila Santander v roce 1861, dala vzniknout nové tradici královských letních pobytů a tento zvyk se ještě upevnil výstavbou paláce *La Magdalena* v roce 1913. Palác a okolní budovy věnovalo město králi Alfonsi XIII. a jeho manželce královně Victorii Eugenie, aby si zajistilo každoroční návštěvu krále a jeho družiny a s tím i všechny výhody, které tyto královské pobyty městu přinášely.

Palác La Magdalena

Nahoře vidíme palác La Magdalena, dříve sloužící králům jako letní sídlo, obklopený borovicovým lesem. Na spodním obrázku jsou zachyceny původní stáje Caballerizas. V obou těchto budovách se konají letní kurzy organizované Mezinárodní univerzitou Menéndeze Pelaya (UIMP).

Plující lodě a ostrovy La Horadada a La Torre, na kterých sídlí škola jachtingu.

Palác byl postaven podle projektu architektů Javiera Gonzáleze Riancha a Gonzala Bringase a inspirován malebným anglickým stylem, jež měla ráda i královna, protože sama pocházela z Velké Británie. S tímto projektem se anglický styl v architektuře rozšířil po celém kantabrijském pobřeží a především po *El Sardineru*. V paláci, stejně jako v jeho konírnách, se dnes konají letní kurzy organizované Mezinárodní univerzitou Menéndeze Pelaya. Komplex budov, stojící na impozantním místě, je doplněn hřištěm na hraní póla, kde se konají jezdecké

šampionáty. Vedle něj se nacházejí pláže *La Magdalena* a *Los Biquinis*, ze kterých je nádherný výhled na pláž *Puntal*, na ostrovy *La Torre* a *La Horadada* a na přístav.

Na předchozí fotografii je zachycena figura z přídě lodi Santamaría v Muzeu soužití člověka a moře nacházející se v paláci La Magdalena. Na horní fotografii vidíme vláček Magdaleno projíždějící areálem paláce.

Tuto část města si můžete prohlédnout z malého turistického vláčku zvaného *Magdaleno*, který pravidelně vyjíždí na okružní jízdy.

Pláž Camello (Velbloud), zoologická zahrada Magdalena a Muzeum soužití člověka a moře, ve kterém se nachází karavela, na které se při svých cestách plavil Kantabrijec Vital Alsar.

Zámek Los Pinares je jedním z rodinných hotelů postavených v El Sardinero jako lákavé letní sídlo šlechty.

Na fotografii je zachycena pláž Camello s hráči populární hry palas v popředí.

Skální útvar, podle kterého byla pojmenována pláž Camello. Na následující fotografii je santanderské Kasino a jeho zahrady, které jsou během léta hojně navštěvovány.

U východu z areálu paláce se nachází pláže, kde si můžeme užít silného vlnobití, způsobeného orientací pláže na širé moře. Na všech těchto plážích si díky krásnému okolí, jemnému bílému písku a příjemné vodě můžeme opravdu užít celý den. První pláž je známá pod názvem *Camello* (česky *Velbloud*) díky skále, jejíž tvar připomíná velblouda. Další pláží je *La Concha*, za kterou následuje *Primera* v *El Sardinero*. Ve stejné úrovni se nachází palác *Los Pinares*, inspirovaný renesančním slohem, a Kasino (*Casino de Santander*), kam se chodila bavit královská družiny během léta. Kasino bylo postaveno v roce 1916 v podobném stylu jako jiná velká kasina v té době.

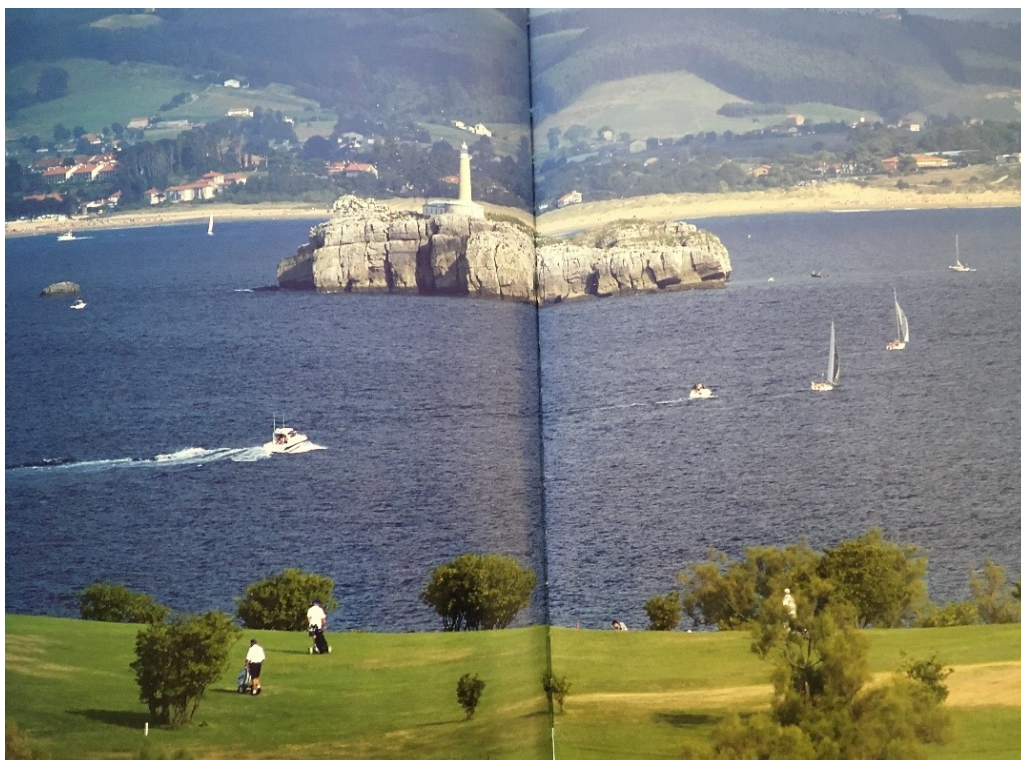

Plastika připomínající Dona Quijota a pláž Segunda v El Sardineru. Na další fotografii vidíme pláž La Concha v létě.

Když budeme pokračovat dál, dojdeme k parku *Piquío*, který se rozprostírá na skalnatém výběžku rozdělujícím sardinské pláže. Zde si můžeme zahrát tradiční santanderskou hru *palas*. Hra spočívá v tom, že se hráč snaží udržet míček co nejdéle ve vzduchu pomocí úderů, které do míčku zasazuje dřevěnou pálkou. Hráči se rozdělí na odbíječe, kteří míček velkou silou odpalují, a na chytače, kteří mají za úkol míček odbít zpět s co největší přesností. Hned vedle parku stojí dům *Villa Piquío*, ve kterém sídlil první popularizátor *El Sardinera* Don Juan Pombo, který měl na starost organizaci návštěvy královny Isabely II. a Amadea I. Španělského v Santanderu.

Horní fotografie zobrazuje golfové hřiště Mataleñas s ostrovem Mouro v pozadí. Na spodní fotografii vidíme dítě na houpačce v Ekoporku, který se nachází na mysu Cabo Mayor.

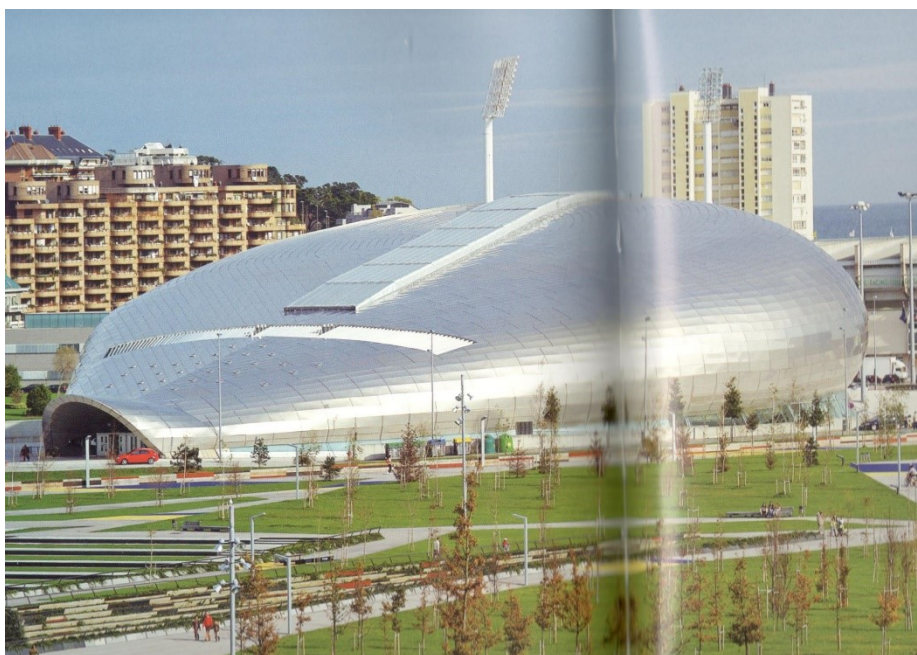
Pláž Mataleñas

Nádherný výhled z El Sardinero.

Pokračujeme-li v naší procházce dále po pláži *Segunda v El Sardinera*, dojdeme až k Mesonově parku a odtud se můžeme vydat dál po cestě vedoucí po pobřeží až k mysu *Cabo Menor*. Tato cesta vede kolem nádherného parku *Mataleñas*, jehož součástí je i golfové hřiště, a určitě stojí za návštěvu. Cesta dále vede kolem pláže *Molinucos* a *Mataleñas* ležících přímo u otevřeného moře lemovaných strmými útesy. Stezka končí u majáku na *Cabo Mayor*, který se nyní proměnil v centrum umění, a je zde k vidění pozoruhodná sbírka děl malíře Eduarda Sanze, jejíž hlavním tématem jsou španělské majáky. Přímo z muzea se nám naskýtá nádherný výhled na celé hornaté pobřeží.

Na předchozím obrázku vidíme útesy mysu *Cabo Menor* a golfové hřiště *Mataleñas* spolu s palácem *La Magdalena* v pozadí. Na tomto obrázku je zobrazena sportovní hala *Palacio de Deportes*, kde se konají jak sportovní, tak kulturní události.

POHLED DO BUDOUCNA

Mezi starým městem ležícím na jihu poloostrova a pobřežím otevírajícím se do Biskajského zálivu se nachází park *Vaguadas de las Llamas*, místo zábavy a centrum volnočasových aktivit a kulturního dění celého města. Nachází se zde *Campos de Sport de El Sardinero*, stadion santanderského fotbalového klubu *Racing de Santander*. A hned vedle stojí nový kongresový palác *Palacio de Congresos y Exposiciones*, budova postavená za účelem konání akcí všeho druhu, od veletrhů a výstav až po konference a shromáždění. Vedle paláce se nachází sportovní centrum *Palacio de los Deportes*, sídlo mnoha organizací, ve kterém se pořádají různé sportovní akce.

Jezírko v parku Las Llamas, které napodobuje tvar Atlantského oceánu. Kolem něj vedou pěšinky umožňující návštěvníkům přístup k jezírku.

Pohled na celý park Las Llamas a jeho sportovní hřiště.

Kolem těchto budov se rozprostírá park *Vaguada de las Llamas*, jehož první část byla otevřena v roce 2007, a stala se hlavními plícemi města. Projekt s prvky avantgardy je dílem katalánské firmy architektů Enrica Battla i Duranyho a Joana Roiga i Durana. Součástí areálu jsou parkovací zóny, cyklistické stezky, kavárna, tělocvična, amfiteátr a botanická zahrada, ve které najdeme všechny druhy flory, která roste v oblasti Atlantského oceánu. Právě botanická zahrada je jednou z výrazných částí parku, protože v ní najdeme ukázky atlantské přírody a můžeme zde vidět také vegetaci typickou pro každou její oblast. Díky tomu může návštěvník cestovat z Afriky do Evropy a z Evropy do Ameriky. Výchozím bodem přitom je jezírko, které se nachází uprostřed, a které má představovat Atlantský oceán. Několik lávek umožňuje chůzi přes jezírko a zároveň se odtud dají pozorovat rostliny a také živočichové nacházející se v rákosí představující ukázkou nejtypičtějšího rostlinstva a živočišstva této oblasti.

Na obrázku vidíme bližší pohled na jedno ze sportovišť.

Pohled na novou rozrůstající se část města a park Las Llamas, který se nachází mezi třídou La Construcción a třídou Castrů.

Na fotografii je zachycena studentka jednoho z letních kurzů pořádaných Mezinárodní univerzitou Menéndeze Pelaya odpočívající u moře.

V této oblasti by mělo vyrůst Muzeum Kantábrie, zajímavý projekt architektonické společnosti Mansilla y Tuñón, který bude představovat reliéf hor *Picos de Europa*. V muzeu bude také uložena bohatá sbírka Archeologického muzea. Za parkem *Vaguda de las Llamas* najdeme kampus Kantabrijské univerzity a sídlo Mezinárodní univerzity Menéndeze Pelaya (UIMP), pro kterou je nová oblast městské zeleně také přínosem.

Na fotografii vidíme sídlo Univerzity Menéndeze Pelaya. Na následující fotografii je zachycen maják na mysu Cabo Mayor.

2. Komentář

2.1 Analýza textu

Analýza originálního textu umožní překladateli co nejlépe vystihnout původní myšlenku a může mu pomoci během rozhodovacího procesu. Proto jsem se snažila co nejpřesněji definovat situaci, v jaké fungoval původní text, abych mu dokázala dobře porozumět a vytvořit jeho ekvivalent, který bude fungovat v situaci cílové.

Text přeložený v předchozí kapitole jsem analyzovala podle modelu významné německé teoretičky Christiane Nordové. Ta zkoumané faktory textu rozdělila do dvou skupin.

Sedm vnětextových faktorů překladateli pomáhá rozpoznat hlavní funkci originálního textu. V psaném projevu je často hlavní myšlenka vyjádřena například v nadpisu či titulku. Komunikační situaci dále dokresluje také jméno autora, rok vydání, místo vydání či počet výtisků. Analýze provedené na základě těchto informací se říká „*top down*“. (Nordová, 2005: 43)

V této části práce nejprve stručně charakterizují tento model a poté analyzují text, který jsem překládala v předchozí kapitole.

2.1.1 Vnětextové faktory

Vysílatel

Vysílatel je osoba, která předává nějakou informaci či zprávu adresátovi. Vysílatelem nemusí být vždy autor, může jím být i jiná osoba, která autorovi pouze dává pokyny k vytvoření textu. (Nordová, 2005: 47) Popřípadě se můžeme setkat s texty, u kterých jméno autora neznáme. (Nordová, 2005: 48)

Vysílatelem originálního textu přeloženého v první kapitole je nakladatelství Editorial Everest. Na tvorbě se podílelo více lidí, avšak samotný text napsala Blanca Sazatornil Pinedová. Dále jsou na začátku publikace uvedena jména mnoha dalších lidí, kteří přispěli ke vzniku knihy.

O Blance Sazatornil Pinedové se mi nepodařilo najít mnoho informací, ale je patrné, že má dostatek informací a znalostí o historii, geografii a o aktuálním dění ve městě Santander.

Záměr

Christiane Nordová zdůrazňuje, že záměr vysílatele a výsledný účinek se od sebe mohou lišit, proto je důležité je rozlišovat. To, jaký má text na adresáta účinek, lze posuzovat až po recepci. (Nordová, 2005: 53)

Záměr vysílatele je pro překladatele klíčový. Aby mohl záměr zachovat, musí použít vhodné stylistické a formální prostředky. (Nordová, 2005: 54)

Záměrem knihy Průvodce po Santanderu je předat návštěvníkovi tohoto města zajímavé informace, seznámit ho s prostředím, představit mu nejvýznamnější památky a turisticky vyhledávaná místa a sdělit mu základní údaje o historii i o aktuálním dění.

Primární funkcí je v tomto textu funkce referenční, protože hlavním cílem je předání informace. Dále zde figuruje funkce konativní, protože cílem autora je přimět čtenáře

k návštěvě Santanderu a o městě se dozvídáme jen kladné a poutavé informace. Čtenář se dozvídá mnoho zajímavostí, které ho mohou motivovat k prohlídce tohoto města. Navíc je text doplněn desítkami fotografií, které mají také jistou konativní funkci. Právě fotografie jsou důležitou součástí celé publikace.

Adresát

Adresát originálu se zpravidla liší od adresáta překladu. Text může být určen jedné konkrétní cílové skupině nebo naopak různým skupinám, které jsou odlišné. (Nordová, 2005: 57) Kromě adresáta, tedy osoby pro kterou je text přímo určen, mluví Nordová ještě o „náhodném příjemci“ („*chance receiver*“). K náhodnému příjemci se text (ať už v psané či mluvené podobě) dostane náhodou. Takový člověk může zprávu pochopit zcela jinak než zamýšlený adresát. V některých případech překladatel ví, že text bude určen i pro tzv. sekundárního adresáta a musí k tomu tedy přihlédnout. (Nordová, 2005: 58)

To, jak adresát výsledný překlad přijme a pochopí, záleží na mnoha faktorech, kterými jsou například věk, pohlaví, dosažené vzdělání, znalost tématu a mnoho dalších.

Adresátem Průvodce po Santanderu je návštěvník tohoto města, který se o něm chce dozvědět zajímavé informace, zjistit, jaká místa by měl navštívit, přečíst si základní historická fakta. Hlavním rozdílem mezi adresátem originálu a adresátem překladu je odlišné kulturní prostředí, ze kterého pocházejí.

Text jsem se snažila co nejlépe přizpůsobit českému čtenáři, který některé, pro Španěly přirozené skutečnosti, nemusí správně pochopit. To souvisí s vlastnostmi a znalostmi adresáta a právě o tom se více rozepisují v podkapitole Presupozeice.

Médium

Médium neboli kanál slouží k předání zprávy mezi vysílatelem a adresátem. Primárně můžeme texty rozdělit na psané a mluvené. Právě forma, jakou bude překlad adresátovi zprostředkován, je pro překladatele zásadní informací.

Text, který jsem překládala v první kapitole, má tištěnou podobu a funguje jako samostatná brožura určená turistům. Není tedy součástí jiného textu a ani se nedělí na žádné další samostatně fungující texty.

Publikace je doplněna desítkami fotografií, které dokreslují čtenářovu představu o Santanderu. Všechny fotografie jsou opatřeny popisky.

Místo

Překladatel by se neměl zajímat jen o místo vzniku originálu, ale také o místo, na kterém je předáváno adresátovi. Musí znát danou lingvistickou, geografickou, kulturní a například i politickou situaci, aby byl schopen text správně pochopit a poté i přeložit. (Nordová, 2005: 68)

Průvodce po Santanderu byl publikován ve městě León, v autonomní oblasti Kastilie a León na severu Španělska, poměrně nedaleko samotného Santanderu. Je napsán evropskou španělštinou bez velkého množství regionalismů či slov z jiných dialektů.

Santander patří mezi města, která nejsou tolik známá, ale dá se předpokládat, že většina obyvatel Španělska toto město zná a ví, ve které části země město leží. Oproti tomu pro některé Čechy může být město Santander zcela neznámé.

Charakteristickým prvkem tohoto severošpanělského města je moře, které výrazně ovlivňuje život obyvatel a je jeho neoddělitelnou součástí. Jak se můžeme v textu dočíst, moře hrálo důležitou roli v historii města a dodnes je výrazným prvkem celé oblasti. Jde také o další rozdíl mezi adresátem originálu a adresátem překladu. Na španělské čtenáře nebude blízký vztah města a moře působit zdaleka tak exoticky jako na čtenáře českého.

Čas

Čas je dalším z faktorů, které se u originálu a překladu mohou významně lišit. Původní text a text překladu může dělit poměrně velký časový odstup a překladatel tuto realitu musí brát v potaz. Mnohé informace se od doby vzniku textu do doby překladu textu mohly zcela změnit. Na řadu tak přichází aktualizace, kdy překladatel změní původní informaci na novou - platnou. (Nordová, 2005: 74)

Překládaný text vyšel v roce 2009. To znamená, že se řada informací dnes může lišit. V textu jsou ale uváděny pouze informace, které nejsou ovlivněny časovým odstupem. V průvodci nejsou uváděny žádné otevírací hodiny, ceny vstupného nebo třeba počet obyvatel, tedy údaje, které by se v turistickém průvodci objevit mohly. V tomto směru se nejedná o typickou turistickou příručku, protože autorka nikde nezachází příliš do detailu.

V textu jsou pouze dva údaje, které by případně bylo potřeba aktualizovat. V poslední kapitole *Camino al futuro* autorka píše o plánované stavě Kantabrijského muzea.

„En este emplazamiento está programada la próxima construcción del Museo de Cantabria, espectacular proyecto de Mansilla y Tuñón que reproduce los perfiles de los Picos de Europa y que albergará el rico fondo del Museo.“

Dle dostupných informací ale toto muzeum stále v parku *Vaguada de las Llamas* nestojí, proto nebylo nutné informaci upravovat.

Dále je v textu uveden konkrétní název sportovního centra *Centro de Alto Rendimiento de Vela „Príncipe Felipe“*, které nese jméno španělského prince Filipa, který je dnes již králem Filipem VI. Španělským. I přesto ale nese sportovní centrum stále stejný název a není tedy třeba ho upravovat.

Motiv

Každý text je psaný pro nějaký účel nebo z nějakého důvodu. Zjednodušeně řečeno si v tomto případě překladatel musí zodpovědět otázku „proč text vznikl?“ (Nordová, 2005: 75)

Průvodce po Santanderu vznikl jako turistický průvodce pro návštěvníky tohoto města. Účelem tedy bylo předat čtenáři nové informace a zajímavosti a navnadit ho k návštěvě. K tomu mají posloužit i fotografie, na kterých jsou zachycena přitažlivá místa města.

Překlad má stejný účel jako originál, ale při překládání je opět třeba brát v úvahu jinou kulturní situaci adresáta překladu a adresáta originálu. V některých případech jsem tedy musela doplnit informaci, která by českému čtenáři mohla chybět.

2.1.2 Vnitrotextové faktory

Základními otázkami, které si při analýze vnitrotextových faktorů překladatel pokládá jsou tyto dvě: „Co chce vysílatel sdělit?“ a „Jakým způsobem to sděluje?“ Z toho vyplývá, že je kladen důraz na analýzu obsahu a formy textu. (Nordová, 2005: 87) Nordová rozlišuje osm vnitrotextových prvků:

Téma a obsah

„Co text říká?“ „O čem vysílatel hovoří?“ To jsou otázky, které překladateli mohou pomoci při vymezení tématu originálního textu. Jeden text nemusí mít jen jedno téma, proto je na místě řešit i otázku koheze a koherence. Často je hlavní téma vystiženo již v nadpisu, popřípadě v úvodu textu. (Nordová, 2005: 93)

Text je zaměřený na historii, geografii a památky města. Publikace je rozdělena do několika kapitol. Na úplném začátku se nachází úvod, který shrnuje nejdůležitější informace o městě, především o jeho poloze a částečně také o historii. Celý průvodce má chronologickou strukturu a je soudržný. Kapitoly na sebe logicky navazují.

Presupozice

Překladatel musí počítat s tím, že adresát originálu a adresát překladu mohou mít jiné znalosti a informace a především často pochází každý z jiného kulturního prostředí. Případné rozdíly pak musí doplnit tak, aby adresát překladu text pochopil stejně jako adresát originálu.

Adresát originálního textu může nebo nemusí mít znalosti o městě Santander. Knize bude rozumět i člověk, který do té doby o tomto městě neslyšel. Předpokládaným adresátem originálu je člověk, který se chystá navštívit město Santander, případně se v něm už nachází, a chce se dozvědět zajímavé informace nebo hledá inspiraci, kam se ve městě jít podívat.

Předpokládala jsem, že adresát překladu bude mít stejný záměr, ovšem musela jsem mít na paměti, že český turista pochází z jiné kulturní reality a mnoha věcem, které by pro španělského čtenáře byly samozřejmostí, by nemusel porozumět. Snažila jsem se proto co nejlépe vystihnout pojmy, které by Čech pouze při doslovném překladu nepochopil.

Jako příklad mohu uvést narážku na významnou událost španělských dějin *Dos de Mayo*. Jedná se o 2. května 1808, kdy v Madridu došlo k obrovskému povstání, která nakonec vyústilo ve válku o nezávislost. Dále se touto událostí a jejímu překladu do češtiny zabývám v kapitole Překladatelské problémy.

V textu se nachází také několik regionalismů. Těmi jsou například slova „*raqueros*“ či „*palas*“. Na adresáta originálu, jehož rodným jazykem je španělština, tato slova budou působit jinak než na adresáta překladu, pro kterého to jsou nicneříkající výrazy. Slovo „*raqueros*“ je vysvětleno i v originálním textu, proto jsem větu s vysvětlením pouze přeložila a nemusela jsem vysvětlovat význam v češtině. Jak konkrétně jsem překlad těchto a podobných slov řešila popisuji v podkapitole Překladatelské problémy.

Výstavba textu

Pokud je text součástí jiného textu nebo pokud se v něm nachází nějaké subtexty, je třeba tomu věnovat pozornost. V textu se mohou nacházet ukázky jiných textů, citace, poznámky pod čarou, odkazy na jiné texty. Každou z těchto jednotek je pak třeba analyzovat zvlášť, jelikož může mít zcela jinou funkci než zbytek textu. (Nordová, 2005: 112)

Text je samostatnou jednotkou, ve které se nenachází žádné úryvky ani citace z jiných textů. Jak jsem již zmínila výše, text je rozdělen na čtyři kapitoly a krátký úvod. Kapitoly jsou zhruba stejně dlouhé a jsou dále rozděleny na poměrně rozsáhlé odstavce. Ty zachovávám i v překladu.

Originální text je velmi přehledný a je v něm dominantní funkce informační. Autorka se snaží čtenáři sdělit to nejlepší o tomto městě a vyzdvihnout jeho přednosti, proto je někde patrná i funkce persuzivní.

Publikace neobsahuje žádný obsah nebo rejstřík, přestože je rozdělena do několika kapitol.

Vznik města a zajímavosti z historie jsou potom blíže popisovány v první kapitole *Los orígenes*.

V další kapitole se autorka blíže věnuje zálivu a významným památkám ležícím na pobřeží. Originální název této kapitoly je *Mirando a la bahía*.

Ústředním tématem třetí kapitoly, která se jmenuje *Baños de ola*, jsou přímořské lázně a tradice s nimi spojená.

Poslední kapitolou je *Camino al futuro*. Z logických důvodů je zařazena na konec brožury, protože se zabývá novými stavbami, které vznikly krátce před publikováním průvodce, a také se věnuje budoucím plánům a vizím.

Neverbální prvky

Do této skupiny spadají všechny neverbální části textu, které ho doplňují. Může se jednat o obrázky, fotografie, loga, atd. (Nordová, 2005: 119). Nordová ve své knize píše, že ačkoliv není těžké tyto prvky v textu rozpoznat, může být složité zjistit, jakou mají funkci. (Nordová, 2005: 121)

Text, který jsem překládala je doplněn desítkami fotografií. Obrazová příloha je dle mého názoru velmi důležitá, protože čtenáři umožní lépe si představit, o čem čte. Jelikož je průvodce určen pro lidi, kteří město znají málo nebo vůbec, mohou fotografie sloužit také k zorientování se. Na začátku i na konci knihy se navíc nachází mapky, které mají opět sloužit k lepší orientaci.

Fotografie se nachází přímo v textu a vždy korespondují s informacemi v jejich okolí. Navíc je každý snímek opatřen popiskem, který obsahuje buď jen stručnou informaci, nebo nějakou zajímavost. Fotografie podle mě hrají v tomto textu důležitou roli, proto jsem se je rozhodla přidat i do své práce.

Autorem fotografií je Manuel Blanco.

Lexikum

Lexikum ve velké míře souvisí s vnětřtextovými faktory, které jej často ovlivňují. Překladatel by měl v překladu použít stejný styl a oblast lexika, jaké používá autor originálu.

V překládaném textu nejsou použity žádné hovorové výrazy, jazyk je neutrální a plní informační funkci.

Místní a časové údaje

V textu se nachází mnoho místních a časových údajů. S některými z nich není při překladu žádný problém (např. data), jiné mohou působit potíže, a to opět kvůli jinému kulturnímu zázemí adresátů. Jako příklad mohu uvést „*levantamiento del Dos de Mayo*“, což je historická událost, kterou bude španělský čtenář, na rozdíl od toho českého, pravděpodobně znát. Blíže tento problém popisují v kapitole Překladatelské problémy.

Regionalismy

Do oblasti lexika patří i výskyt regionalismů. Těch se v překládaném textu objevuje jen několik a jsou opravdu velmi specifické. Jedná se o slova pevně vázaná k Santanderu a všechna tato slova mají něco společného s mořem.

Jedním takovým výrazem je označení dětí, které dříve skákaly do vody, aby vylovily drobné od kolemjdoucích, těm se říkalo „*raqueros*“. Jak jsem řešila překlad tohoto výrazu vysvětlují v kapitole Překladatelské problémy.

Dále se v textu setkáme se slovem „*pedreñeras*“, které označuje loďky, které vozí turisty na okružní plavby po zálivu. Jméno pravděpodobně vzniklo odvozením od jména vesnice Pedreña, která je jedním z cílů těchto lodiček.

Ráda bych také zmínila tradiční santanderskou kolektivní hru „*palas*“. V textu je jí věnován poměrně velký prostor a autorka vysvětluje i její princip.

Jako poslední bych chtěla uvést pojmenování santanderské tradice „*Baños de ola*“, kterou bychom do češtiny mohli jednoduše přeložit jako „přímořské lázně“, popřípadě jen „lázně“.

Všem těmto výrazům je věnována také fotografie, díky které si čtenář lépe představí význam daného slova.

Internacionalismy

V kapitole, která je zaměřena na přístav autorka popisuje místo, odkud vyplouvají trajekty mířící do Anglie. Tyto lodě nazývá anglickým slovem „*ferry*“. Jde o jediný internacionalismus, který v textu najdeme. V překladu do češtiny jsem na místo anglického slova doplnila české „trajekt“.

Slohový postup

Originál je psán formou popisu a nenachází se v něm mnoho subjektivních hodnocení či názorů. Ve španělštině tomu napomáhá hojně užívání pasiva a neurčitých slovesných tvarů.

Text tak působí objektivně a neutrálně. Přestože se v textu objevuje poměrně hodně informací najednou, nepůsobí rušivě. Autorka nikdy nezachází do detailů, o daném místě či pamětihodnosti píše stručně, adekvátně k typu textu.

Spojovací výrazy

Přestože hlavním slohovým postupem je popis, je velmi soudržný, především díky vhodným spojovacím výrazům, které autorka používá. Kromě spojek v textu najdeme i mnoho sloves v neosobním tvaru, která také slouží k lepší koherenci. Jako příklad mohu uvést větu, kterou začíná nový odstavec, ale zároveň je v ní patrná soudržnost s odstavcem předchozím:

„Continuando por el paseo llegamos a los jardines de Piquío, situados sobre un saliente rocoso que separa las playas de El Sardinero“.

V této větě si dále můžeme povšimnout odkazování pomocí určitého členu „*el*“. Autorka v tomto případě odkazuje na promenádu, o které se čtenář dočetl v předchozím odstavci. Právě člen je ve španělštině důležitým prostředkem koherence. (Báez San José, Dubský, Králová, 1999: 46)

Zkratky

Mnoho zkratek v textu nenajdeme, přesto se tam jedna z nich vykytuje poměrně často. Jde o zkratku Mezinárodní univerzity Menéndeze Pelaya – UIMP. Většinou je v textu uveden celý název univerzity a zkratka je pouze v závorce. U popisku jednoho z obrázků se ale pravděpodobně kvůli úspore místa nachází jen samotná zkratka.

„A la derecha, sede de la UIMP“.

Metafory

Slov s přeneseným významem v textu mnoho nenajdeme, přesto se v něm některá nacházejí. Například výraz „*pulmón verde de la ciudad*“ použitý při popisu parku *Vaguada de las Llamas*.

Syntax a suprasegmentální prvky

Při analýze výchozího textu by se měl překladatel zaměřit také na sémantické, stylistické a formální prvky. Tato oblast souvisí i s větnou stavbou nebo užíváním rétorických figur, různých regionalismů či dialektů. Podstatné je mít na paměti, že se liší sémantika výchozího a cílového jazyka.

„Sémantický rozdíl týkající se denotačních významových složek vyplývá z různého pojmenovacího přístupu ve výchozím a cílovém jazyce, z nestejně úrovně abstrakce, ze zaujímání neshodných hledisek ke skutečnosti, ze zdůrazňování odlišných rysů znaku“. (Knittlová, 2010: 39)

V textu se poměrně často vyskytují delší souvětí, a to především v popisných pasážích. Jako příklad mohu uvést tuto větu:

„Frente al puerto, en la calle Castelar, se levantan viviendas de interés como el Edificio Siboney, construcción barco caracterizada por las formas redondeadas y los muros lisos que queda estrechamente relacionada con el Club Marítimo“.

V jednom souvětí je obsaženo hned několik informací, a přestože ve španělštině tato věta zní zcela přirozeně, při překladu do češtiny je třeba najít vhodný způsob, jak myšlenku zformulovat, aby nepůsobila krkolomně. Jako příklad uvádím tuto větu:

„El edificio fue completado en 1918 por Leonardo Rucabado, con una construcción anexa pensada para albergar la biblioteca municipal aunque terminará acogiendo a partir de 1925 el Museo de Bellas Artes de la ciudad“.

Pro lepší kohezi textu autorka používá vhodné konektory jako například „*sin duda*“, „*así como*“, „*además*“, a další. Lepší návaznosti jednotlivých odstavců napomáhá také gerundium, které se v textu vyskytuje velmi často. Protože autorka popisuje město systematicky a čtenáře provází Santanderem, používá často sloveso „*siguiendo*“, popřípadě jiné podobné sloveso v nefinitivním tvaru.

„Siguiendo por el muelle se llega a la Escuela Superior de Marina Civil, el Planetario [...]“.

„Cruzando el parque se accede a la Estación Marítima, edificio expresionista que simula la forma de ola [...]“.

Jak jsem již zmínila výše, čtenář se zde setká s mnoha názvy míst a budov. Ty jsou většinou psány tučným písmem a „vystupují“ tak z popisu kolem, což je pro čtenáře přehlednější.

*„Y siguiendo la línea del muelle llegamos a la famosa **Grúa de Piedra** y el **palacete del Embarcadero**, [...]“.*

2.2 Metoda překladu

Při překladu bylo mým hlavním cílem správně předat původní myšlenku a vytvořit fungující ekvivalent.

V knize Překládání a čeština jsem narazila na zajímavý vzorec překladatelského procesu. Autoři tam překlad popisují jako „oscilaci trojího druhu, a to: (a) mezi dvěma texty, textem T₁, originálem, a textem T₂, překladem; (b) mezi funkcí receptoru textu T₁ a produktora textu T₂; (c) mezi informací explicitní (v textu originálu vyjádřenou) a implicitní (v textu originálu nevyjádřenou), kterou je třeba dodat, naznačit, upřesnit.“ (Kufnerová, Poláčková, Povejšil, Skoumalová, Straková, 1994: 13)

O oscilaci mluví proto, že při překladu nejde jen o mezijazykový přenos, ale i o přenos mezikulturní. Překladatelský proces autoři nazývají „mostem“ ve smyslu jazykovém, názorovém, kulturním, teritoriálním i temporálním“. (Kufnerová, Poláčková, Povejšil, Skoumalová, Straková, 1994: 13) Tohle přirovnání se mi zdá velmi výstižné a při překládání jsem se snažila ho co nejlépe naplnit.

Za zásadní v celém překladatelském procesu považuji správné porozumění originálu. Proto jsem se v první řadě snažila co nejlépe pochopit původní text a opravdu pečlivě jsem si ho prostudovala. Narazila jsem na věty, fráze či myšlenky, u kterých jsem si nebyla jistá jejich významem, například u takových, které měly metaforický podtext, nebo jsem si nebyla jistá, zda nemají nějaký skrytý význam, který jsem hned nerozpoznala. Takovéto fráze jsem si poté ověřila, v některých případech i u několika zdrojů, abych měla jistotu, že je chápu správně.

Podle Jiřího Levého má překladatelský proces tři části. Pochopení předlohy, interpretaci předlohy a přestylizování předlohy. Do první fáze patří právě důkladné přečtení originálu. Ten má pro čtenáře nějaké ideově estetické hodnoty a překladatel by je měl přenést i do překladu. (Levý, 2012: 51) Snažila jsem se, aby byl překlad pro Čecha jasný a srozumitelný a zároveň abych co nejlépe přenesla všechny informace z originálu.

Některé věty bylo opravdu těžké zformulovat tak, aby jim český čtenář porozuměl a nepřipadaly mu krkolomné nebo úplně nesmyslné. Musela jsem zde brát v úvahu presupozice čtenáře originálu a čtenáře překladu, které se výrazně lišily. Mým cílem bylo vysvětlit českému čtenáři všechno, co by mu nemuselo být jasné. Řadu vět by bylo možné přeložit úplně jednoduše, a dokonce by byly i srozumitelné, ale čtenář překladu by je nemusel pochopit správně.

Vždy jsem se snažila najít vhodný český ekvivalent ke španělskému slovu nebo frázi. V některých případech to bylo poměrně náročné a přistoupila jsem k jednomu ze základních postupů, které řeší tento problém. Tyto postupy vysvětluje Jiří Levý.:

A) **Substituace** – „náhrada domácí analogií“ (Levý, 106)

B) **Transkripce** – přepis (např. vlastních jmen) (Levý, 106)

Dagmar Knittlová dále v kapitole Tradiční překladatelské postupy píše kromě substituace a transpozice o dalších pěti postupech:

A) **Kalk** – doslovný překlad

B) **Transpozice** – gramatické změny

C) **Modulace** – „změna hlediska“ (Knittlová a kol., 1994: 19)

D) **Ekvivalence** – „použití stylistických a strukturních prostředků odlišných od originálu“ (Knittlová a kol., 1994: 19)

E) **Adaptace** – nahrazení originální situace jinou situací (např. slovní hříčky) (Knittlová a kol. 1994: 19)

Více o mém postupu při řešení překladatelských problémů píšou v následující podkapitole.

2.3 Překladatelské problémy a posuny

2.3.1. Místní názvy

Místní názvy se v Průvodci po Santanderu vyskytují opravdu hojně, což je u turistického průvodce logické. V textu se setkáváme nejen s názvy ulic či náměstí, ale velmi často se v něm vyskytují také názvy budov a kulturních zařízení.

Ulice a náměstí

Hned na začátku jsem si zvolila způsob, jakým budu názvy ulic, náměstí či budov překládat. Názvy ulic pojmenovaných po nějaké osobnosti jsem zcela počestila. Jako příklad mohu uvést „*paseo Pereda*“, do češtiny přeloženo jako „Peredova promenáda“ či „*avenida Reina Victoria*“, v češtině „třída Královny Victorie“.

Stejně jsem postupovala u názvů náměstí, takže „*La plaza de Pombo*“ uvádím jako „Pombovo náměstí“. Na první pohled největší rozdíl mezi původním španělským názvem a „novým“ českým je potom antepozice jména slavné osobnosti. Příkladů tohoto typu lze v textu najít mnoho.

V případě ulic jsem se také musela rozhodnout, zda místo pojmenuji jednoduše „ulice“, nebo se budu více držet originálu a pojmenuji ji „promenáda“ nebo „třída“. Volila jsem vždy podle toho, jak dané místo vypadá nebo co se na něm odehrává. Při překladu jsem měla hodně často tendenci daný název přeložit jen jako „ulice“, přestože někde se vzhledem k charakteru dané komunikace lépe hodilo „třída“ nebo „promenáda“, jak uváděl originál.

Budovy

Hned několikrát je v textu zmiňována budova Hlavní pošty, v originálu „*Correos*“. Nejprve jsem váhala, zda název neponechám jen ve španělštině. Nakonec jsem se ale rozhodla název přeložit, protože to v českém čtenáři zanechá jiný pocit, než pokud by četl jen slovo, kterému nerozumí. Původní název jsem ale při první zmínce o této budově ponechala v závorce za českým překladem, především pro lepší orientaci čtenáře, který se pohybuje po neznámém městě, a český překlad názvu budovy by si jen těžko spojoval se španělskými názvy, na které narazí přímo v Santanderu.

Dále jsem do češtiny přeložila „Festivalový palác“, tedy „*Palacio de Festivales*“, a to ze stejného důvodu jako u předešlého příkladu. Stejným způsobem jsem postupovala u překladu většiny muzeí a univerzit. Jako příklad mohu uvést tyto názvy:

„*Museo de Bellas Artes*“

„Muzeum umění“

„*Museo Marítimo*“

„Námořní muzeum“

Tržiště, školy, kluby, parky

Některé názvy jsem ponechala v originálním znění, ale dovysvětlila je. Zařadit sem mohu například tržnici „*Mercado de la Esperanza*“, kterou jsem přeložila jako „tržnice *Mercado de la Esperanza*“.

Knihovna

Poměrně často se v textu píše také o knihovně. Knihovna nese jméno významné santanderské osobnosti Menéndeze Pelaya, stejně jako třeba univerzita. Španělský název „*Biblioteca Menéndez Pelayo*“ se tak v mém překladu vyskytuje jako „Knihovna Menéndeze Pelaya“.

Kostely

Jména kostelů jsem opět zcela počestila. Pokud kostel nese jméno nějakého svatého, bylo řešení poměrně jednoduché. Zde mohu jako příklad uvést kostel Svaté Lucie, v originále „*la iglesia de Santa Lucía*“.

Poměrně problematický byl název dvou kostelů, které stojí na sobě. Tyto kostely sice mají každý své jméno, ale zároveň se jim také říká podle jejich pozice. V originále se tedy jmenují „*Iglesia Baja*“ a „*Iglesia Alta*“. V tomto případě jsem nejprve váhala, zda neponechat názvy v původní podobě. Potom by ale českému čtenáři unikal fakt, že se kostely jmenují podle toho, že jeden je dole a jeden nahoře. Proto jsem se rozhodla kostely pojmenovat česky „Spodní kostel“ a „Horní kostel“ a v závorkách jsem ponechala i název španělský.

Pláže

Názvy pláží jsem ponechala v originální podobě, jen u pláže „*Camello*“ jsem do závorky uvedla český překlad, protože se pláž jmenuje podle skály, která má tvar velblouda a vystupuje z moře. V tomto případě jsem považovala za důležité, aby se i českému čtenáři dostala informace, podle čeho je pláž pojmenovaná. Navíc se v textu přímo popisuje tato skutečnost, a je proto nezbytné název přeložit.

„*La primera que encontramos es la playa del Camello, conocida con este nombre por la presencia de una roca que simula la forma de este animal*“.

„První pláž je známá pod názvem *Camello* (česky *Velbloud*) díky skále, jejíž tvar připomíná velblouda.“

Ostatní názvy pláží jsem ponechala v originální podobě. Například:

„*La siguiente es la de La Concha [...]*“

„Další pláž je *La Concha [...]*“.

Paláce a zámky

Jména zámků jsem ponechala v původním znění. Nejčastěji se v textu píše o „*Palacio La Magdalena*“, v češtině tedy o „paláci La Magdalena“.

Jedna z budov stojících u moře nese ve španělštině jméno „*palacete del Embarcadero*“. Doslovný překlad do češtiny „zámeček“ nebo „letohrádek“ ale neodpovídá vzhledu a charakteru budovy. Pro takovou stavbu se český ekvivalent hledá poměrně složitě, možná také vzhledem k našim geografickým podmínkám, přesněji řečeno kvůli absenci moře. V češtině jsem tedy tuto budovu pojmenovala „altán“, protože ji to asi nejlépe vystihuje.

Podobný problém, taktéž spojený s chudou slovnou zásobou vztahující se k moři, jsem řešila u překladu názvu „*Estación marítima*“, což je přístavní budova, ve které lidé čekají na nalodění. Nakonec jsem nechala název v originální podobě.

Mysy

Především v druhé části textu se často odkazuje na skalnaté výběžky do moře, které se v originále nazývají „*Cabo Menor*“ a „*Cabo Mayor*“. V českém překladu jsem ponechala celé toto slovní spojení a přidala před něj české „mys“, aby bylo čtenáři jasné, co se pod názvem skrývá.

2.3.2. Realie

Jak jsem již několikrát zmínila, adresát originálu a adresát překladu pocházejí z odlišného kulturního prostředí a je třeba na to brát ohled. V oblasti reálií to platí o to více.

V překládaném textu jsem narazila hned na několik problému týkajících se reálií.

Hra „palas“

„*Palas*“ je kolektivní hra, která se hraje pomocí dřevěných raket. Jak jsem již zmiňovala výše, v překladu jsem ponechala původní název hry. I v originálním textu je hra popsána a autorka o ní píše poměrně detailně, proto nebylo potřeba v překladu přidávat další informace pro českého čtenáře.

Při popisu hry autorka jmenuje i konkrétní hráče, kterými jsou „*pegadores*“ a „*paradores*“. Když jsem hledala vhodný ekvivalent v češtině, nejprve jsem se pokusila zjistit, zda nemáme podobná slova, která se používají pro pojmenování hráčů některé jiné hry. Inspirovala jsem se terminologií baseballu a kriketu. Hráče, který má za úkol odpálit míček raketou a ve španělštině se jmenuje „*pegador*“ jsem v češtině nazvala „odbíječ“ a hráče, který se v originále jmenuje „*parador*“ a má za úkol míček zastavit, jsem nazvala „chytač“.

„*Desde aquí se puede disfrutar del juego de las palas, muy típico de la ciudad, que consiste en mantener una pelota en el aire el mayor tiempo posible golpeándola con una pala de madera y evitando que caiga al suelo. Los participantes se dividen en **pegadores**, encargados de golpear la bola con fuerza, y **paradores**, que deben devolverla con precisión*“.

„Zde si můžeme zahrát tradiční santanderskou hru *palas*. Hra spočívá v tom, že se hráč snaží udržet míček co nejdéle ve vzduchu pomocí úderů, které do míčku zasazuje dřevěnou pálkou. Hráči se rozdělí na odbíječe, kteří míček velkou silou odpalují, a na chytače, kteří mají za úkol míček odbít zpět s co největší přesností“.

Baños de ola

Santanderské lázeňské tradici je v průvodci věnován velký prostor, dokonce se podle ní jmenuje celá jedna kapitola. I to značí, jak významný tento zvyk pro Santander je. Autorka v textu popisuje historii i současnost této tradice a informace doplňují také fotografie.

Tradice vznikla v polovině 19. století díky lékařské studii, která přinášela informaci o pozitivním vlivu moře a chladnějšího počasí na lidské tělo. Právě Santander byl ideálním místem pro všechny, kteří se chtěli touto studií řídit, protože se pyšní mnoha nádhernými písečnými plážemi a nepříliš vysokými teplotami.

Při překladu slovního spojení „*baños de ola*“ jsem nejprve uvažovala o úplném vypuštění původního výrazu a náhradě českým slovním spojením „přímořské lázně“. Obávala jsem se ale, že si český čtenář pod pojmem „přímořské lázně“ představí nějaké české lázeňské město situované u moře, což vůbec neodpovídá realitě. Proto jsem v názvu kapitoly zachovala

původní výraz a dále v textu jsem již originální název neuváděla a použila jsem slovní spojení „lázeňská tradice“.

„*La zona conocida como El Sardinero, que se extiende desde el palacio de La Magdalena hasta cabo Mayor, nace y se desarrolla de la mano de los baños de ola y el verano regio*“.

„Oblast známá jako *El Sardinero*, která se táhne od paláce *La Magdalena* až k mysu *Cabo Mayor*, začala vznikat díky lázeňské tradici a letním královským návštěvám v této lokalitě“.

Mar Cantábrico

Jedním z problémových geografických názvů bylo pojmenování moře „mar Cantábrico“, v textu vystupující pouze jako „*Cantábrico*“.

„*Entre la vieja ciudad situada al sur de la península y la costa abierta al Cantábrico se encuentra la Vaguada de las Llamas [...]*“.

„Mezi starým městem ležícím na jihu poloostrova a pobřežím otevírajícím se do Biskajského zálivu, se nachází park *Vaguadas de las Llamas [...]*“.

V češtině se pro moře omývající severní pobřeží Španělska jméno „Kantabrijské“ nepoužívá. V českých atlasech konkrétní jméno moře, které by se nacházelo na stejném místě, nenajdeme. Proto jsem se rozhodla nahradit původní „*Cantábrico*“ za „Biskajský záliv“, protože nejlépe odpovídá geografické poloze „Kantabrijského moře“. (Kartografie Praha, a. s., 1993: 18)

Levantamiento Dos de Mayo

Na náměstí Porticada stojí socha hrdiny významné události španělských dějin. Konkrétně jde o madridské povstání, které proběhlo 2. května 1808, a při kterém se španělský lid postavil francouzským vojákům. Toto povstání nakonec vyústilo ve válku o nezávislost. (Chalupa, 2010: 105). V originálu stojí:

„*Enfrente se sitúa la plaza Porticada, edificada tras el desastre, en la que se encuentra la estatua de Velarde, héroe del Dos de Mayo de origen montañés*“.

Španělský čtenář si pod pojmem „*Dos de Mayo*“ představí právě zmíněné povstání a další historické události s tím související. Český čtenář si pod datem 2. května žádnou španělskou historickou událost nepředstaví, proto jsem se rozhodla v tomto případě informaci doplnit poznámkou překladatele.

„Před budovou Hlavní pošty se rozprostírá náměstí Porticada vybudované právě po požáru. Na náměstí se nachází socha Pedra Velardeho, santanderského hrdiny 2. května. (2. 5. 1808, lidové povstání v Madridu, které vyvrcholilo válkou za nezávislost, pozn. překl.)“

2.3.3. Vlastní jména

Text obsahuje opravdu mnoho vlastních jmen. U překladu těchto jmen zpravidla nenastal žádný větší problém. V originálu se ale velmi často vyskytují jen příjmení lidí, což může v české větě znít zvláště. Proto jsem někdy příjmení doplnila křestním jménem dané osoby. Například hrdina povstání 2. května, o kterém jsem psala také v předchozím odstavci, je v textu uveden pouze jako „*Velarde*“, což jsem doplnila křestním jménem „*Pedro*“.

2.3.4. Gramatické a syntaktické problémy

Gerundium

Další problémy, které jsem během překládání řešila, byly způsobené častým výskytem neurčitých slovesných tvarů v originálním textu. Snažila jsem se nenechat se tolik ovlivnit stylizací originální věty, která by poté v češtině mohla znít nepřirozeně. Mým cílem bylo vyvarovat se „neústrojným vazbám tvořeným podle originálu“, o kterých píše Levý. (Levý, 2012: 69).

Gerundium se v originálu objevuje velmi často a při překladu do češtiny to může být problematické. Měla jsem tendenci používat nadbytek vztažných vět, především potom těch spojených slovem „který“ nebo „jež“. Jak píše Levý, „nadbytek vztažných vět dodává slohu pedantský, dřevěný charakter“, (Levý: 2012, 71) a toho jsem se snažila co nejvíce vyvarovat.

„**Cruzando** el parque se accede a la Estación Marítima, edificio expresionista que simula la forma de una ola desde donde zarpa el ferry a Inglaterra“.

„Přes park se dostaneme k expresionistické budově *Estación Marítima*, která má tvar vlny. Odtud odráží trajekty mířící do Anglie“.

Autorka v textu neurčité tvary používá také při popisu průběhu dějů, například ve větě „*Siguiendo a lo largo de la Segunda playa... [...]*“. V těchto případech jsem použila sloveso v první osobě množného čísla, tedy „Pokračujeme-li v naší procházce dále po pláži Segunda [...]“. To způsobí, že věta v češtině nepůsobí tak objektivně, jako věta španělská. Na tyto konstrukce jsem narazila poměrně často a všechny jsem řešila stejným způsobem. Vždy jsem původní neosobní tvar slovesa nahradila vedlejší větou.

„**Y siguiendo** la línea del muelle llegamos a la famosa *Grúa de Piedra* y al palacete del *Embarcadero*, **proyectado** como edificio de aduanas aunque hoy en día se utilice como sala de exposiciones“.

„Vydáme-li se dál podél mola, dojdeme až ke slavnému jeřábu zvanému *Grúa de Piedra* a k altánu *Embarcadero*, který měl sloužit jako celnice, avšak dnes je využíván jako výstavní síň.“

Pasivum

Užívání pasiva je ve španělštině mnohem častější než v češtině. Platí to i v textu, který jsem překládala. Pokud to bylo možné, snažila jsem se trpný rod nahradit pro češtinu přirozenějším rodem činným. Jako příklad může posloužit věta z první kapitoly průvodce:

„*La llegada de las reliquias a Santander se relaciona con las políticas de repoblamiento emprendidas por Alfonso I en el siglo VIII, aunque la leyenda asegura que los restos recalaron en la ciudad a bordo de una nave de piedra que atravesó la isla de La Horadada y quedó encallada en la costa*“.

„Ostatky se do Santanderu navrátily během znovuosídlení města Alfonsem I. ve 13. století, ačkoliv legenda praví, že těla do města připlula na kamenné lodi, která uvízla na mělčinách ostrova *La Horadada*, do kterého narazila.“

V některých případech jsem trpný rod ponechala i v češtině, často jako pasivum opisné:

„También se levanta una nueva abadía sobre el antiguo monasterio, que quedará estructurado en dos iglesias superpuestas que siguen las líneas del gótico monasterio.“

„Na místě bývalého kláštera bylo vybudováno opatství, které sestává ze dvou, na sobě postavených kostelů, a kopíruje původního gotický klášter.“

Dále mohu uvést větu, ve které se nachází jak trpný rod, tak gerundium. Navíc zde autorka používá anaforu, aby znovu neopakovala název budovy, o které píše v předchozí větě. Já jsem název budovy zopakovala i ve druhé větě, aby bylo jasné, o kterou ze dvou budov zmíněných v předchozí větě, se jedná.

„A esta altura se encuentra el palacio de Los Pinares, de inspiración renacentista, y el Casino, diseñado para cubrir las necesidades recreativas de la aristocracia que acompañaba a los reyes durante el verano. El edificio fue construido en 1916 siguiendo el modelo de los grandes casinos de la época.“

„Ve stejné úrovni se nachází palác *Los Pinares*, inspirovaný renesančním slohem, a Kasino (*Casino de Santander*), kam se chodila bavit královská družina během léta. Kasino bylo postaveno v roce 1916 v podobném stylu jako jiná velká kasina v té době.“

Na těchto příkladech je vidět značný rozdíl mezi výchozím a cílovým jazykem. Zatímco španělština je poměrně explicitní, v češtině se tento jev ztrácí.

2.3.5. Popisky fotografií

Ve výchozím textu fotografie většinou nejsou popisovány větou, ale pouze nevětnou konstrukcí. V češtině jsem naopak při vytváření popisků fotografií často používala celé věty.

„Vista de la playa del Camello con los famosos jugadores de palas en primer plano.“

„Na fotografii je zachycena pláž *Camello* s hráči populární hry *palas* v popředí.“

Při překladu bylo nutné změnit některé příslovce a předložky, protože umístění fotografií v původním textu neodpovídá umístění v překladu.

„En la página anterior, monumeto a Don Quijote junto a la Segunda playa de El Sardinero. Sobre estas líneas, vista de la playa de La Concha durante el verano“.

„Plastika připomínající Dona Quijota a pláž *Segunda* v *El Sardinero*. Na další fotografii vidíme pláž *La Concha* v létě.“

2.3.6. Nedostatky v originálním textu

V originálním textu se mnohokrát setkáme s názvem čtvrti *Puertochico*. Tento název je ale psán dvěma různými způsoby a není tak dodržena soudržnost. Všude v textu je název čtvrti psán dohromady, tedy „*Puertochico*“, ovšem u jedné z fotografií je název uveden odděleně „*Puerto Chico*“.

„Ya en Puertochico encontramos el puerto deportivo, donde atracan numerosos embarcaciones de recreo“.

„Arriba, vista de los barcos de Puerto Chico con las casas de Castelar al fondo“.

Běžně se používají obě varianty (Wikipedia), ale v textu by bylo lepší používat jednotný název, aby čtenář nenabyl dojmu, že jde o dva odlišné přístavy. Já jsem se rozhodla pro jednotný název a všude v textu uvádím variantu „*Puertochico*“.

Závěr

Tato práce je založena na překladu turistického průvodce po španělském městě Santander. Samotný překlad textu se nachází v první kapitole práce. Druhá kapitola je zaměřena na komentář zmíněného překladu a je rozdělena na podkapitoly. V první podkapitole jsem se věnovala analýze originálního textu podle modelu teoretičky Christiane Nordové, v druhé podkapitole jsem popsala metodu překladu a ve třetí podkapitole jsem se věnovala překladatelským problémům a jejich řešení.

Bibliografie

Primární bibliografie:

LÓPEZ VALERA, Raquel. *Santander*. León: Editorial Everest, S. A., 2009

Sekundární bibliografie:

CHALUPA, Jiří. Španělsko. Praha: Libri, 2010. ISBN 978-80-7277-478-4

BAÉZ SAN JOSÉ, Valerio. DUBSKÝ, Josef. KRÁLOVÁ, Jana. *Moderní gramatika španělštiny*. Plzeň: Fraus, 1999. ISBN 80-7238-054-0

KARTOGRAFIE PRAHA, A. S. *Velký atlas světa*. Praha: Kartografie Praha, 1993. ISBN 80-7011-265-4

KNITTLOVÁ, Dagmar a kolektiv. *Překlad a překládání*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2010. ISBN 978-80-244-2428-6

KUFNEROVÁ, Zlata. POLÁČKOVÁ, Milena. POVEJŠIL, Jaromír. SKOUMALOVÁ, Zdena. STRAKOVÁ, Vlasta. *Překládání a čeština*. Praha: H&H, 1994. ISBN 80-85787-14-8

LEVÝ, Jiří. *Umění překladu*. Praha: Miroslav Pošta - Apostrof, 2012. ISBN 978-80-87561-15-7

NORD, Christiane. *Text Analysis in Translation*. Amsterdam: Rodopi, 2005. ISBN 90-420-1808-9

Internetové zdroje:

Wikipedia.org. [online]. *Puertochico*. Naposledy upraveno 18.4.2018. Dostupné z:
<https://es.wikipedia.org/wiki/Puertochico>

Příloha